

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **I. Ch.**, zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje**, se sídlem Nám. T. G. Masaryka 3218, Zlín, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 12. 2015, čj. KRPZ-124745-32/ČJ-2015-150023-50A, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 2. 2016, čj. 33 A 6/2016 - 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 28. 12. 2015, čj. KRPZ-124745-32/ČJ-2015-150023-50A (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaná podle § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu

cizinců“) prodloužila dobu zajištění žalobce o 29 dnů, na dobu od 31. 12. 2015 do 28. 1. 2016, za účelem jeho předání podle Nařízení rady (ES) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“).

II.

[2] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Nepřisvědčil námitce, podle které prodloužení doby zajištění žalobce bylo nezákonné, neboť mu předcházelo nezákonné zajištění žalobce, provedené podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění do 17. 12. 2015, kdy uvedené zákonné ustanovení nesplňovalo požadavek na kvalitu zákona z důvodu chybějící definice „*vážného nebezpečí útěku*“. Krajský soud shledal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno až v době, kdy již aplikovaná právní úprava tuto definici obsahovala, a zákonnost předchozího rozhodnutí o zajištění nebyl oprávněn v řízení o žalobě přezkoumávat z důvodu vázanosti předmětem žaloby. Za neopodstatněnou považoval krajský soud i druhou žalobní námitku, že předání žalobce podle nařízení Dublin III do Spolkové republiky Německo (dále také jen „Německo“), kde požádal o azyl, nebylo ani potenciálně možné. Poukázal na to, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí s touto otázkou vypořádala a pouhé tvrzení žalobce, že od září do prosince roku 2015 nebyl do Německa proveden jediný transfer cizince, při nepředložení důkazů uvedené tvrzení prokazujících, sám o sobě nevylučuje, že předání žalobce podle nařízení Dublin III je reálné. Nakonec krajský soud doplnil, že z evidence azylantů Ministerstva vnitra ověřil, že žalobce byl dne 26. 1. 2016 předán německým orgánům k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, čímž pominul prvotní důvod žalobcova zajištění (resp. prodloužení doby jeho zajištění). Nepovažoval proto již za efektivní se potencialitou předání žalobce do Německa více zabývat.

III.

[3] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností. Napadený rozsudek považoval za nezákonný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., navrhl jej proto zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel namítal, že krajský soud nesprávně posoudil možnost prodloužení doby zajištění s ohledem na to, že mu předcházelo nezákonné rozhodnutí o zajištění. To žalovaná vydala podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015, které neobsahovalo zákonnou definici „*vážného nebezpečí útěku*“, ač takový požadavek vyplývá z čl. 2 písm. n) nařízení Dublin III, a byl opakovaně vysloven i v judikatuře zahraničních soudů (Evropského soudu pro lidská práva např. ve věcech *Kurt proti Turecku* ze dne 25. května 1998 č. 24276/94, § 122-123, *Stafford proti Spojenému království* ze dne 28. května 2002 č. 46295/99, § 63 či Spolkového ústavního soudu, ve věci V ZB 31/14, zveřejněné 23. 7. 2014, dostupné na https://recht.nrw.de/lmi/owa/br_show_anlage?p_id=24781). Nepovažoval za správný názor krajského soudu, že mu nepřísluší hodnotit původní zajištění, neboť z § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyplývá povinnost žalované zkoumat, zda důvody zajištění trvají po celou dobu zajištění. Žalovaná proto byla povinna i v řízení o prodloužení doby zajištění posuzovat, zda zajištění provedené podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců

v jeho znění do 17. 12. 2015 bylo možné nehledě na to, že takový závěr dovodila v původním rozhodnutí o zajištění. Krajský soud tedy měl přezkoumat postup žalované předcházející vydání napadeného rozhodnutí právě z toho pohledu, zda důvody zajištění stále trvají.

[5] Stěžovatel shodně jako v žalobě namítal i nesprávné posouzení otázky realizovatelnosti účelu zajištění. Setrval na argumentech, že nebyl-li v době od září od prosince roku 2015 proveden přes podané žádosti jediný transfer cizince do Německa podle nařízení Dublin III, což lze vysledovat ze statistik Ministerstva vnitra, pak je další zajištění neúčelné. Stěžovatel za nesprávný považoval i závěr krajského soudu, že s ohledem na skutečné předání stěžovatele do Německa dne 26. 1. 2016 je nadbytečné a neefektivní zabývat se účelností dalšího (prodlouženého) zajištění a možností reálného provedení předání stěžovatele podle nařízení Dublin III. Měl za to, že povinností krajského soudu je přezkoumat napadené rozhodnutí ke dni jeho vydání aniž je pro tento soudní přezkum podstatné, zda stále trvají účinky napadeného rozhodnutí (tj. zda je cizinec v době soudního přezkumu stále zajištěn) či nikoliv.

IV.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na vyjádření k žalobě ze dne 10. 2. 2016, jež bylo součástí spisu krajského soudu, a doplnila, že se plně ztotožňuje s názorem vysloveným krajským soudem v napadeném rozsudku.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud předesílá, že o skutkovém stavu věci není mezi účastníky řízení sporu a také v nynějším řízení se z něj vychází. Stěžovatel byl dne 30. 11. 2015 ve 21:30 hod. kontrolován v rámci pobytové kontroly na ubytovně Morava v Otrokovicích. Při kontrole předložil občanský průkaz Rumunska č. X vydaný na jméno I. Ch., nar. X, státní příslušnost Rumunsko. Žalovaná lustrací z informačních systémů zjistila, že stěžovatel je veden v Schengenském informačním systému jako nežádoucí cizinec pod shodným jménem, avšak jako státní příslušník Moldavska. Podezření, že se stěžovatel prokazuje padělaným občanským průkazem, a že je moldavské státní příslušnosti, se potvrdilo. Stěžovatel byl následně nalezen v systému EURODAC jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany v Německu na základě žádosti podané dne 27. 8. 2015. V Německu se stěžovatel prokazoval padělanou rumunskou ID kartou a vystupoval zde i pod jmény I. P. či I. P. Na osobu stěžovatele byl v Německu vydán národní zatykač pro krádež. Stěžovatel při svém výslechu u žalované dne 1. 12. 2015 potvrdil, že je státním příslušníkem Moldavské republiky. Rumunský doklad, jímž se prokazoval, získal v Moldavsku, aby mohl odjet do Evropy za prací s tím, že jako občan Rumunska by nemusel mít žádné povolení a měl by tak více možností sehnat práci. Z Německa, kde požádal o azyl, odjel na začátku listopadu 2015 do České republiky. Zde si našel práci díky padělanému dokladu a pracoval zde asi deset dnů. Žalovaná zahájila

se stěžovatelem řízení o jeho předání zpět do Německa podle nařízení Dublin III a za tím účelem jej také zajistila rozhodnutím ze dne 3. 12. 2015, č.j. KRPZ-124745-21/ČJ-2015-150023-SV, na dobu 31 dnů ode dne omezení osobní svobody (tj. od 30. 11. 2015 do 30. 12. 2015) s poukazem na existenci reálného nebezpečí jeho útěku. Dne 14. 12. 2015 podala žalovaná žádost o přijetí žalobce zpět do Spolkové republiky Německo se stanovenou lhůtou pro odpověď do 28. 12. 2015 a dne 17. 12. 2015 obdržela informaci o souhlasu s přijetím žalobce zpět do Německa podle čl. 18 nařízení Dublin III. Na to dne 28. 12. 2015 žalovaná rozhodla o prodloužení doby stěžovatelova zajištění napadeným rozhodnutím.

[10] Stěžovatel namítal, že rozhodnutí o prodloužení doby jeho zajištění je nezákonné proto, že mu předcházelo nezákonné rozhodnutí o zajištění. Nezákonnost dovozoval z nedostatku zákonné definice pojmu „*vážné nebezpečí útěku*“ v zákoně o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015.

[11] Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli, že v době vydání původního rozhodnutí o zajištění (dne 3. 12. 2015) zákon o pobytu cizinců v § 129 odst. 1 neobsahoval vymezení pojmu „*vážné nebezpečí útěku*“ a bylo tak sporným, zda zde není rozpor s článkem 2 písm. n) nařízení Dublin III, z něhož vyplývá požadavek na vymezení objektivních kritérií tohoto neurčitého právního pojmu právními předpisy. Uvedená otázka se ostatně stala předmětem řízení o předběžné otázce u Soudního dvora Evropské unie na základě usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, čj. 10 Azs 122/2015 – 88. Soudní dvůr Evropské unie v této věci dosud nerozhodl, což však v právě projednávaném případě nepůsobí překážku kasačního přezkumu.

[12] I stěžovateli, jak plyne z obsahu kasační stížnosti, je totiž známo, že dne 18. 12. 2015 nabyl účinnosti zákon č. 314/2015 Sb., kterým došlo k novelizaci zákona o pobytu cizinců, mj. i jeho § 129 odst. 4, který od uvedeného dne vymezení pojmu „*vážné nebezpečí útěku*“ obsahuje, a případný nedostatek předcházející zákonné úpravy tak byl odstraněn. Právě za účinnosti této novelizované právní úpravy zákona o pobytu cizinců žalovaná vydala napadené rozhodnutí. V něm se také na půdorysu nesporných skutkových okolností tohoto případu (viz bod [9]), zabývala i splněním předpokladu prodloužení doby zajištění vyplývajícího z čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III, totiž zda ve stěžovatelově případě existuje vážné nebezpečí útěku a je proto na místě prodloužit dobu jeho zajištění. Tento předpoklad dovodila a důvody, které ji k tomuto závěru vedly, řádně vyložila na stranách 8-9 napadeného rozhodnutí. Na ně nyní pro stručnost Nejvyšší správní soud odkazuje. Žalovaná, ani následně krajský soud nebyly oprávněny v řízení o prodloužení doby zajištění zpětně přezkoumávat původní rozhodnutí o zajištění, byť vydané v době před novelizací zákona o pobytu cizinců (přede dnem 18. 12. 2015). Stěžovatel se proti rozhodnutí o zajištění soudní žalobou nebránil a uvedené rozhodnutí bylo pravomocné a vyvolávalo právní účinky. Žalovaná jej tedy nemohla bez dalšího sama přezkoumat. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění by bylo třeba považovat případné stěžovatelovy námitky proti rozhodnutí o zajištění za opožděné.

[13] Dovolával-li se stěžovatel v kasační stížnosti přezkumu postupu žalované v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí, Nejvyšší správní soud k této výtce doplňuje, že podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců je rozhodnutí o prodloužení

doby zajištění prvním úkonem v řízení. Jelikož žalovaná v době trvání původního zajištění získala poznatky o tom, že Německo, jako země příslušná podle nařízení Dublin III k posouzení stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany, souhlasilo s jeho převzetím zpět, avšak současně shledala, že do doby trvání původního zajištění (do 30. 12. 2015) nebude možno provést veškeré úkony nezbytné k uskutečnění předání stěžovatele německým orgánům, přistoupila k prodloužení doby zajištění o dalších 29 dnů. Tuto dobu ostatně stěžovatel nerozporoval a žalovaná důvody nezbytnosti prodloužení zajištění v napadeném rozhodnutí vyložila (o čemž není sporu). Nejvyšší správní soud tedy neshledal žádná pochybení, která by vedla k závěru o vadách správního řízení o prodloužení doby zajištění stěžovatele.

[14] Stěžovatel dále vytýkal, že krajský soud pochybil, když vyslovil nemožnost přezkumu původního rozhodnutí o zajištění v řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění s poukazem na vázanost předmětem žaloby. Z § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců podle něj vyplývá povinnost žalované po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají.

[15] Krajský soud ani v tomto ohledu nepochybil. Zcela správně odlišil (srov. strana 6, druhý odstavec, předposlední věta napadeného rozsudku) povinnosti žalované vyplývající právě z § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců a povinnosti správního soudu při soudním přezkumu správního rozhodnutí. Jakkoliv je nepochybné, že rozhodnutí o zajištění a rozhodnutí o prodloužení doby zajištění spolu věcně souvisejí a také na sebe (i časově) navazují, jedná se o samostatná rozhodnutí podléhající samostatnému soudnímu přezkumu. K tomu Nejvyšší správní soud poukazuje na § 71 s. ř. s., podle něhož jsou náležitostmi žaloby mimo jiné označení napadeného rozhodnutí a výroků, které jsou napadeny a také uvedení žalobních bodů vymezujících, z jakých skutkových a právních důvodů jsou napadené výroky nezákonné [srov. § 71 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s.]. Správní soud tedy přezkoumává jen žalobou napadené rozhodnutí (až na výjimky v případě např. podkladových rozhodnutí nepodléhajících samostatnému soudnímu přezkumu, o něž zde nejde) a tento soudní přezkum je co do rozsahu vymezen včas uplatněnými žalobními body (viz § 75 odst. 2 s. ř. s. a § 71 odst. 2 s. ř. s.). Napadal-li tedy stěžovatel žalobou rozhodnutí o prodloužení doby zajištění, nemohl současně účinně namítat vady správního rozhodnutí (o zajištění), u něž platí presumpce zákonnosti a věcné správnosti, jelikož jej stěžovatel nenapadl samostatnou žalobou. Krajský soud nepochybil, dospěl-li k závěru o nemožnosti přezkoumat zákonnost původního rozhodnutí o stěžovatelově zajištění.

[16] S právě uvedeným není v rozporu ani stěžovatelem zdůrazňovaná povinnost žalované zkoumat po celou dobu zajištění, zda důvody zajištění trvají. Jak již v bodě [12] uvedeno, tuto povinnost žalovaná respektovala. V napadeném rozhodnutí vyšla ze skutkového stavu, který v řízení zjistila a který se shodoval se stavem zjištěným v době rozhodování o původním zajištění; v mezidobí nedoznal žádných změn. V napadeném rozhodnutí přesto žalovaná věc znovu, i s ohledem na novelizovanou právní úpravu § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podrobně posoudila, zhodnotila nejen předpoklady trvání dalšího zajištění, včetně existence vážného nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ale zabývala se také tím, zda v případě stěžovatele nelze uplatnit jiná, mírnější opatření, než je další trvání zajištění a neopomněla též posoudit přiměřenost

dalšího trvání zajištění. Povinnosti vyplývající z § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců tedy žalovaná dostala (srov. blíže především strany 6-7 napadeného rozhodnutí).

[17] Další stěžovatelova námitka se týkala nesprávného posouzení reálné možnosti jeho předání do Německa. Uvedenou výtku stěžovatel vznesl již v žalobě a krajský soud při jejím vypořádání dovodil, že se žalovaná potencialitou předání stěžovatele do Německa v napadeném rozhodnutí zabývala. Poukázal i na judikaturu kasačního soudu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010 – 150), z níž vyplývá povinnost správního orgánu zabývat se v řízení o zajištění možnými překážkami předání cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky známy nebo v řízení vyšly najevo.

[18] Krajský soud správně (byť implicitně jen s poukazem na výše uvedenou a přílehlavou judikaturu kasačního soudu) dovodil, že ve stěžovatelově případě nebyla dána existence překážek jeho předání do Německa. Žalovaná bezprostředně po zajištění stěžovatele (podle rozhodnutí ze dne 3. 12. 2015) požádala dne 4. 12. 2015 Ministerstvo vnitra, aby jako k tomu příslušný správní orgán zahájilo úkony k předání stěžovatele podle nařízení Dublin III do Německa. Dne 14. 12. 2015 byla do Německa odeslána žádost o přijetí stěžovatele zpět se lhůtou pro odpověď do 28. 12. 2015. Na to dne 17. 12. 2015 Ministerstvo vnitra informovalo žalovanou o souhlasu Spolkové republiky Německo s přijetím stěžovatele zpět dle čl. 18 nařízení Dublin III. Součástí tohoto sdělení Ministerstva vnitra byl i požadavek na prodloužení doby zajištění, které mělo podle původního rozhodnutí o zajištění trvat do 30. 12. 2015. Ze správního spisu se nepodává, že by v době, kdy o prodloužení doby zajištění žalovaná rozhodovala, byla známa skutečnost nasvědčující tomu, že účel, pro který byla osobní svoboda stěžovatele omezena (předání do Německa) nebude možno realizovat. Ani stěžovatel takovou skutečnost netvrdil a v době rozhodování žalované nesdělil a taková skutečnost ani jinak nevyšla ve správním řízení najevo.

[19] Stěžovatel nereálnost jeho předání do Německa opíral především o statistiky dostupné na internetových stránkách Ministerstva vnitra. Uvedené podklady však jako důkaz ani v řízení o žalobě, ani nyní v řízení o kasační stížnosti k provedení nenavrhoval. Jeho tvrzení tak zůstalo neprokázáno. Nadto se k použití statistiky při posuzování otázky potenciality předání Nejvyšší správní soud již dříve vyjádřil a dovodil, že *„[k] použití statistiky je třeba přistoupit s náležitou opatrností a pečlivostí. Statistické ukazatele mohou být v soudním řízení významným důkazem, avšak jen a pouze za předpokladu, že zkoumaný vzorek odpovídá skutečnosti, nebyl vybrán arbitrárně a výsledky statistické analýzy byly rozumně interpretovány. V opačném případě nelze se statistickými údaji pracovat jako s číselnými hodnotami reprezentujícími skutečnost, či je považovat za indikátory budoucího vývoje přemísťování žadatelů o mezinárodní ochranu dle nařízení Dublin III.“* (srov. rozsudek ze dne 6. 5. 2016, čj. 10 Azs 256/2015 – 55). To přiměřeně platí i v nyní posuzované věci.

[20] Žalovaná postupovala (pokud jde o úkony potřebné k předání stěžovatele) tak, aby dodržela lhůty, vyplývající z nařízení Dublin III v souvislosti s předáváním cizinců, žadatelů o azyl do příslušného členského státu. Již v době před vydáním napadeného rozhodnutí měla k dispozici i souhlas příslušného členského státu s přijetím stěžovatele zpět. Ode dne tohoto sdělení (17. 12. 2015) běžela maximální lhůta 6 týdnů, v níž bylo nezbytné předání stěžovatele uskutečnit. Jelikož žalovaná kromě poznatku o udělení

souhlasu s převzetím stěžovatele do Německa neměla žádnou další informaci, z níž by bylo lze usuzovat na nerealizovatelnost předání stěžovatele v příslušných lhůtách vyplývajících z nařízení Dublin III (viz čl. 28 odst. 3), nepochybila, pokud napadeným rozhodnutím dobu zajištění prodloužila. Uvedené skutečnosti žalovaná v napadeném rozhodnutí (viz jeho strana 8) také srozumitelně vyložila.

[21] Prosté statistické údaje, na něž stěžovatel poukazoval, tak ve světle zejména skutkových okolností daného případu nemohly založit pochyby žalované o tom, že předání stěžovatele podle nařízení Dublin III nebude možno v příslušných lhůtách uskutečnit. Krajský soud tedy nepochybil, pokud uvedenou žalobní námitku stěžovatele neshledal důvodnou.

[22] Přesto však Nejvyšší správní soud musel dílem korigovat jeho závěry týkající se efektivity soudního přezkumu napadeného rozhodnutí za situace, kdy bylo krajskému soudu z veřejně dostupných zdrojů známo, že po vydání napadeného rozhodnutí (a v době před rozhodnutím soudu o žalobě) došlo k faktickému předání stěžovatele do příslušného členského státu k posouzení jeho žádosti o azyl. Zde stěžovatel přílehlavě odkázal na judikaturu kasačního soudu, podle níž pro soudní přezkum není rozhodné, zda přezkoumávané rozhodnutí v době tohoto přezkumu vyvolává účinky, neboť soudní přezkum se provádí podle stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dovodil-li krajský soud nadbytečnost soudního přezkumu právě s poukazem na faktické uskutečnění účelu zajištění, a tedy ukončení omezení osobní svobody stěžovatele, není tento jeho dílčí závěr správný (blíže viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2005, čj. 2 Azs 88/2005 - 49).

[23] I přesto ale napadený rozsudek jako celek ob stojí a Nejvyšší správní soud proto nepřistoupil k jeho zrušení. Jiný postup by byl zcela formalistický, neboť došlo-li by pro výše nastíněný dílčí nedostatek ke zrušení napadeného rozsudku, krajský soud by pouze modifikoval jeho odůvodnění v souladu se závazným právním názorem kasačního soudu; výsledek řízení o žalobě by však zůstal nezměněný.

VI.

[24] S ohledem na shora uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[26] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 27. 1. 2016, čj. 33 A 6/2016 – 19, ustanoven zástupce z řad advokátů Mgr. Jindřich Lechovský. Zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V případě, kdy je zástupce z řad advokátů ustanoven soudem, platí jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovený

zástupce v řízení o kasační stížnosti učinil 1 úkon právní služby ve výši 3100 Kč spočívající v sepisu kasační stížnosti ze dne 3. 3. 2016 [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Dále mu náleží paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Za zastupování v řízení o kasační stížnosti ustanovenému advokátovi celkem náleží 3400 Kč. Tato částka je dále zvýšena o 21% daň z přidané hodnoty ve výši 714 Kč, jelikož ustanovený zástupce doložil, že je plátcem této daně (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Částka 4114 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. října 2016

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu